

Andra sidan

Bussen startar med ett ryck och jag trycks bakåt mot ryggstödet. Bussen är fullproppad av högstadieelever och sorlet är så högt att jag knappt kan höra mina egna tankar. Nils sitter för sig själv vid fönstret på andra sidan mittgången. Han har huvan uppdragen men det krulligt bruna håret sticker ändå ut ur luvan. Han har blåa jeans och svarta sneakers på sig som de flesta andra på bussen. Ryggsäcken har han lagt på sätet bredvid honom närmast mittgången.

Jag tittar runt i bussen och ser alla andra tonåringar som sitter bredvid varandra. De pratar och skrattar med dem de sitter bredvid. Längst bak i bussen sitter några vuxna, de dricker ur varsin rykande termos och pratar högljutt om något, men orden dränks av höga skratt från ett par tjejer ett par rader framför. Stämningen i bussen är på topp och alla verkar ha en massa att prata om. Förväntan ligger som en tjock dimma i luften. Samtidigt så sitter Nils där, helt ensam och stirrar ner i sin mobil. Jag får lite ont i magen när jag ser honom sitta där. Jag skulle vilja gå fram till honom och sätta mig ner bredvid honom, men jag vet att det inte går. Det är inte därför jag är här.

En grupp med killar kommer gående i mittgången. De har lämnat sina platser längre fram i bussen och går nu mot Nils. Jag sätter mig genast rakare upp i sätet och fokuserar blicken på tonårskillarna som kommer gående. Nils har också sett dem. Han sjunker djupare ner i sätet och vinklar sig mot fönstret. Huvan har han dragit ner långt nedanför ögonen och han stirrar på sin mobil som om han aldrig har sett den förut. Melvin går längs fram av killarna, han har nu kommit fram till Nils. Han är stor och bred som ett hus och strax bakom honom kommer två andra killar som jag inte sett förut. Melvin står nu mellan mig och Nils så att jag inte längre ser Nils. Jag ställer mig snabbt upp och tar mig förbi Melvin så att jag kan se vad som händer.

- Tja, Nils, säger Melvin med hög röst medan killarna bakom honom flinar. Nils svarar inte och Melvin fortsätter.

- Vi tyckte att du såg så ensam ut så vi tänkte att vi skulle kolla till dig, fortsatte Melvin med en tydlig sarkasm i rösten. Sorlet i bussen har avtagit och nu och jag ser hur alla blickar är

vända mot Melvin och Nils. Melvin rycker åt sig Nils ryggsäck och börjar rota i den. Efter en sekunds letande drar han upp en ficklampa och håller upp den.

- Är du lite rädd för mörkret, är du rädd för monster, säger Melker men bebisröst och killarna bakom honom skrattar högt, jag hör även andra som fnissar. Mina kinder har blivit röda och mina nävar är hårt knutna att de har blivit ännu vitare än de redan var. Jag behöver använda all min viljestyrka för att inte flyga på Melker och slå ner honom. Jag vet att jag inte får.

Nils mumlar något om att de ska lägga av men det är knappt hörbart och Melker ser inte ut att bry sig ett dugg. Sorlet i bussen har tystnat. Det enda som hörs är tysta viskningar och Melkers målbrotts hesa röst. Plötsligt bromsar bussen kraftigt. Melker och killarna som står upp svajar till. Jag ser mig chans och blixtnabbt tar jag tag i Melkers fötter och rycker till, hårt.

Melker faller handlöst baklänges och landar på de två killarna som inte klarar av att stå emot vikten och faller även de baklänges i en stor hög. Ett leende sprider sig över mitt ansikte och mitt hjärta tar ett skutt i. Svärande kommer Melker sig upp på fötterna och kollar sig förvirrat omkring. Jag hör skratt överallt i bussen och någon som frågar hur dålig balans Melker har. Han står där mitt i bussen, knallröd i ansiktet och mumlar något om att han svär på att det var någon som drog omkull honom. Han tittar sig förvirrat omkring. Hans blick vandrar förbi mig och landar på Nils.

- Jag vet inte hur fan du gjorde det men du ska få igen för det här, väser Melvin i hans öra innan han vänder sig om och går tillbaka till sin plats längre fram i bussen.

Klumpen i magen är tillbaka igen. Nils håller på att plocka ihop sina saker i ryggsäcken. Hans ögon är uppspärrade och han ser ut som en liten mus som precis har sett en katt.

Bussen stannar med ett kraftigt ryck och jag väcks ur mina tankar. Bussdörrarna öppnas med ett pysande och alla armbågar sig fram för att vara först ut. Jag ställer mig precis bakom Nils och följer efter honom ut ur bussen.

Plötslig så flyger Nils framåt, ut ur bussen. Jag reagerar blixtnabbt och hinner precis fram till honom för att skydda hans huvud och sakta ner hans fall något. Ändå slår han i den grusiga asfalten med en högljudd duns. Melker och hans två kompisar kommer ut ur bussen skrattande. Många ögon stirrar på Nils som ligger där på marken, men inte en enda en går fram till honom för att kolla om han är okej. Ingen vågar, de vet att om de går fram så är det de som ligger där på marken nästa gång. Melker har för mycket makt. Makt över Nils. Makt över alla andra. Men han har inte makt över mig.

Nils sätter sig långsamt upp och borstar bort gruset från hoodin. Den ena ärmen har fått ett stort hål över armbågen. Blod sipprar ut och färgar den gråa hoodie mörkt röd. Han grimaserar illa när han försöker böja på armen. Alla har kommit ut ur bussen nu och de flesta har börjat att gå mot berget där de ska äta lunch.

Nils samlar snabbt ihop sina grejer, ficklampan och några andra småsaker har flugit ut ryggsäcken i fallet. Han skyndar sig att följa efter de andra. Vill inte att de ska behöva vänta på honom. Vill inte sticka ut. För om han är precis som alla andra så kanske Melker struntar i honom. Kanske hittar Melker någon annan och putta, slå och reta. Kanske får han vara normal för en gångs skull.

Jag följer efter Nils och de andra barnen. Luften är klar och löven på träden framför oss är färgglada. Solen står högt på himlen och några fåglar kvittrar. Men jag hör knappt fåglarnas fina sång, för Nils går där framför mig med blod som droppar ner från armen och med grus i det vackra, krulliga håret. Orättvisan river inom mig som ett ilsket monster. Tänk om jag ändå kunde göra något på riktigt. Visst, jag kan hålla honom vid liv. Jag kan skydda honom från att slå ihjäl sig och ibland kan jag till och med ge mobbarna dem som de förtjänar. Men jag kan inte stoppa mobbningen, det är bara Nils som kan. Men hur ska han kunna göra det om Melker har makten över hans liv och om ingen annan vågar hjälpa honom?

Jag rycks ur mina tankar och märker att jag inte längre ser något brunt, krulligt hår framför mig. Nils är inte där längre. Framför mig är ett tiotal ryggar, men ingen av dem tillhör Nils. Jag skyndar på mina steg. Kanske gick han bara lite i förväg. Jag går förbi alla skrattande tonåringar, alla ser likadana ut. Blåa jeans, blåa ögon och en mobil i handen. Ingen som vågar

sticka ut, för att sticka ut är en stor risk. Man riskerar att bli mobbad. Man riskerar att bli som Nils.

Min andning blir allt snabbare och hjärtat dunkar hårt i bröstkorgen. Framför mina ögon så glesnar skogen och de färgglada löven byts ut mot grå sten. Mitt i allt står ett vindskydd och en grillplats. Det är redan fullt kring eldstaden och en eld brinner trivsamt. Lukten av grillad korv och pinnbröd sprider sig men jag känner ingen fröjd. Magen knyter ihop sig och min panna är i djupa veck.

Då ser jag några som står borta vid kanten på berget. De är en bit bort så jag ser inte vilka de är. Jag skyndar mig dit allt jag kan. Den kyliga höstluften piskar mig i ansiktet så att mina ögon tåras. De är fyra unga killar som står farligt nära kanten på berget. Utanför kanten så öppnar sig ett stort gap ett tiotal meter högt. Det sluttar så brann ner för berget att det praktiskt taget är ett stup. Killarna som står där framme är Melker och hans två kompisar. Den fjärde killen som står närmast kanten med ryggen mot stupet har lockigt, brunt hår och blod som sipprar ner från tröjärmen.

Jag hör inte vad de säger, jag är fortfarande för långt bort. Men rösterna låter inte vänliga. Melker och de två andra killarna går långsamt närmare Nils som tar ett steg bakåt. Foten fastnar framför en sten och jag ser allt som i slowmotion. Jag ser hur han faller handlöst bakåt och jag ser skräcken i hans ögon. Jag är så nära nu. Jag sträcker ut en hand mot honom och försöker att ta tag i hans arm. Jag trevar febrilt i luften men han har redan börjat falla ner för bergskanten.

Allt är som en mardröm. Han faller handlöst, slår i den brant sluttade bergväggen några meter ner och han försöker få tag i någonting att hålla i men det finns inget där utom sten. Jag ser hur han slår i bergväggen flera gånger innan han stannar långt nedanför oss. Varje gång han slår i så känns det som om någon hugger mig i hjärtat med en vass kniv. Tårarna rinner nerför mina kinder och jag kastar mig ut för berget efter honom.

Jag flyger så snabbt jag kan ner för berget. Min vita klänning fladdrar i vinden och mina vingar bär mig ner för berget. Hade Melker och hans polare sett mig nu skulle de nog ha

svimmat av chock, men även om de står och kollar ner för berget så ser de mig inte. De kommer aldrig att se mig. Mitt ljusa hår klibbar fast i mitt tårdränkta ansikte och skymmer min sikt. Det tar inte många sekunder innan jag står där på den steniga marken bredvid honom. Hjärtat är tungt och min mage känns som en hård klump. Mina ben viker sig under mig och jag faller ner på knä bredvid honom. Smärtan i knäna när de slår i stenen känns ingenting jämfört med smärtan inom mig.

Han ligger helt orörlig med blod som rinner ner för hans huvud och färgar det krulliga håret rött. Hans ögon stirrar tomt rakt framåt. Ryggsäcken ligger bredvid honom och en krossad ficklampa har rullat ut ur den.

Jag lägger mina skakande händer på hans bröstkorg även om jag innerst inne redan vet. Jag vet att hans hjärta inte slår, jag vet att det är för sent. Ändå känns det som en kniv i hjärtat när jag inte känner något hjärta som slår. Han är död och det är mitt fel. Det var min uppgift att skydda honom och se till att inget sånt här någonsin skulle få hända. Magen knyter ihop sig till en hård klump. Halsen känns som ett litet sugrör och jag får knappt någon luft. Om jag bara hade hunnit fram, om jag bara hade fångat hans hand. Om jag bara hade lyckats rädda honom. Nu skakar jag i hela kroppen och tårarna rinner i våldsamma floder ner för mina kinder.

Jag tar ett djupt andetag och fyller lungorna med luft. Jag försöker andas lugnt, få ner pulsen och sluta skaka men det är svårt. Hur länge jag sitter där, men händerna på Nils bröstkorg och tårarna som sakta rullar ner för mina vita kinder vet jag inte. Men när jag äntligen har samlat mig så har solen börjat gå ner vid horisonten och jag har tappat känslan i både fingrar och tår.

Jag håller mina händer ovanför Nils och en vit och lite genomskinlig dimma stiger upp från Nils hjärta. Den vita dimman svävar framför mig som ett spöke och jag tycker mig se Nils ansikte någonstans där i dimman. Jag ser hans krulliga bruna hår och hans klarblåa ögon. I den annars så vita och bleka dimman skymtar jag också några röda fläckar som visar att han inte är perfekt, kanske puttade han sin syster någon gång eller sagt något han senare ångrat. Det kanske känns obetydligt men allt lämnar avtryck efter sig, även om man inte ser det. Jag tar ett steg närmare molnet av dimma och känner hur värmen sprider sig inom mig. Jag hör

Nils röst från dimman, den är låg och hörs mest som en avlägsen viskning men ändå så förstår jag varje ord. Han säger åt mig att det inte var mitt fel. Värmen sprider sig in i mitt hjärta och klumpen i magen mjuknar. Jag vet att han inte är borta, inte på riktigt.

Det lilla molnet av dimma flyger upp mot himlen försvinner bort mot solnedgången. Jag sitter kvar på marken och kollar efter det, och när jag inte längre ser det så ställer jag mig upp på skakiga ben och flyger efter det upp mot himlen.

Av: Sigrid Granlund